



CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Molitve și dezlegări

În această duminică pericopa evanghelică, înfățișează vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei. Aceștia „ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea” (Matei 8,28). Omul părăsind pe Dumnezeu se face slujitor al diavolului, împlinind lucrările lui în lume. Diavolul de multe ori acționează în mod direct asupra omului, luându-l în stăpânire, chinându-i trupul și sufletul, producându-i suferințe și necazuri. Îndrăcirea este o boală de natură spirituală care poate deveni și psihofizică. Diavolul nu se poate atinge de om fără voia lui Dumnezeu (Iov 1,6-12), el însă lucrează prin oamenii răi (Iov 2, 9-10). Atingerea de om se manifestă în diferite forme; îi ia avutul precum lui Iov; îl lovește cu boala vrajbei și a dușmăniei, a nesupunerii (Jud. 9, 23), îl rănește truște ca pe Iov; se atinge de sănătatea sufletului ca la Saul. De obicei îndrăcirea este consecința unei vieți de păcătoșenie. Omul se învoiește cu păcatul și obișnuindu-se a-l săvârși, ajunge să fie stăpânit de diavol și să hulească pe Dumnezeu. Adevărata îndrăcire se manifestă când diavolul rănește și trupul și sufletul așa cum se constată în evanghelia acestei duminici (Matei 8, 28). Această intervenție a diavolului cuprinde două faze. În prima fază, prezența diavolului este foarte discretă, nu se manifestă în mod vizibil în trup, cel mult printr-o durere inexplicabilă și o neliniște sufletească. A doua fază, numită și faza de criză, posedată simt intrarea în ei a unei forțe din afară. Își pierde conștiința și fac mișcări involuntare și spun vorbe de care nu-și mai aduc aminte.

Păcatul fiind sursa acestui rău, pentru a scăpa din încercarea aceasta omul trebuie să-și schimbe viața să se depărteze de păcat și să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu. Acțiunea diavolului e o acțiune de chinuire și desfigurare a ființei umane. Însă acțiunea lui e limitată de puterea Lui Dumnezeu și de efortul de desăvârșire morală pe care-l face omul. Păcatul e un acot dat diavolului iar virtutea este o armă împotriva lui. Biserica pune la îndemână leacurile necesare pentru izbăvirea din această stare de posedare diabolică. Din punct de vedere liturgic și duhovnicesc se recomandă în primul

rând ca cei ce au ajuns în această situație să se spovedească, pregătindu-se pentru aceasta cu post și rugăciune și mai ales împăcându-se cu toți cei ce sunt certați. E bine să luăm aminte la Dreptul Iov care după o lungă suferință își mărturisește greșeala: „Cu adevărat, am vorbit fără să înțeleg despre lucruri prea minunate pentru mine și nu știam... Din spusele unora și altora auzisem despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. Pentru aceea, mă urgisesc eu pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și în cenușă” (Iov 42,3-6). De folos este și participarea la Sfânta Taină a Maslului. Pasul următor este pregătirea pentru Sfânta Împărtășanie, întrucât numai împărtășindu-se creștinul poate intra în deplină comuniune cu Mântuitorul Iisus Hristos și cu Biserica.

Prin învoirea cu păcatul omul a deschis ușa duhurilor necurate de aceea numai prin căință și îndreptarea vieții va închide această ușă și va ieși omul de sub stăpânirea lor. De ajutor pentru alungarea duhurilor necurate pot fi și Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, adică acele rugăciuni rostite sub formă de blestem asupra diavolului, rugăciuni de înlăturare sau alungare a lui și a lucrării lui. În conținutul lor ele sunt prezente o serie de modalități și forme prin care diavolul este prezent în viața oamenilor. Pentru aspectul lor de blestem al duhurilor necurate sunt adesea solicitate de credincioși. Având în vedere ceea ce se spune în Scriptură: „când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind, o află golită, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi” (Matei 12,43-45), preotul este dator să-i învețe pe cei ce vin la aceste molitve asupra pregătirii anterioare a celor bolnavi și a celor din casa lor. Mulți credincioși se gândesc că este de ajuns doar prezența lor la citirea acestor molitve și să lase pomelnicul cu ceva bănuți și să-și vadă mai departe de viața lor, gândindu-se că apoi toate le vor merge după propriile dorințe.

Continuare în pagina 3

Pr. Ioan LAZĂR

PREDICA

Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gherghesenilor

Duminica a V-a după Rusalii

„Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chiniești? Departe de ei era o turmă mare de porci, pascând. Iar demonii îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.” (Matei 8, 28-34)



Iubitorilor de Hristos!

Astăzi, în duminica a V-a după Rusalii, așa cum se numără de acum până la perioada Triodului, se face pomenire despre minunea pe care Mântuitorul a săvârșit-o în ținutul Gherghesenilor.

Pentru început, este de folos să prezentăm câteva date de geografie biblică, necesare pentru a ușura înțelegerea acestei minuni.

Această regiune a Țării Sfinte se află pe partea de răsărit a Mării Ghenizaretului sau Mării Tiberiadei, care este în fapt un lac cu apă dulce, aflat la o altitudine ceva mai ridicată decât Marea Moartă. Râul Iordan se varsă în această mare, pe care o alimentează continuu; ieșind din Marea Tiberiadei pe partea dinspre sud, Iordanul trece apoi prin pustie, adică prin locurile unde boteza Ioan pe cei care veneau la el, și se varsă în Marea Moartă.

După ce Iosif a luat pe Pruncul Sfânt și pe mama Sa, Preacurata Fecioară Maria, și au fugit noaptea în Egipt, de mânia și de groaza lui Irod care vroia să ia viața Pruncului, au stat acolo câțiva ani, după care îngerul li s-a arătat. Același înger care le-a vestit să plece, i s-a arătat lui Iosif și i-a zis: ia pe Prunc și pe mama Sa și întoarce-te în Israel căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului, adică Irod cel mare. Când s-au întors în partea Ierusalimului - pentru că fiii lui Irod împărțiseră Țara Sfântă în patru și fiecare stăpânea câte o parte - unde rege

era fiul lui Irod, care se numea tot Irod, s-au temut de el ca nu cumva să dorească, precum tatăl lui, să ia viața Pruncului Mântuitor și au mers în Galileea, care este în partea de nord a țării, în jurul Mării Tiberiadei sau Ghenizaretului, adică a acelei mări cu apă dulce pe care o alimentează Iordanul. Și au mers acolo și s-au așezat în Nazaret pentru ca să se împlinească cuvântul care spune că Nazarineean se va numi Mântuitorul Mesia.

Și a stat Mântuitorul în Nazaret până la vârsta de 30 ani, iar la 30 de ani a venit la Iordan, la Ioan și a primit botezul. După aceea a mers în pustia Carantaniei care este lângă Marea Moartă, unde a stat 40 de zile și 40 de nopți și a postit. Acolo, lângă Ierihon, în nordul Mării Moarte, sunt niște munți cum nu se vede mai stâncosi și fără cea mai mică pată de verdeață ori fir de iarbă. De aceea nici diavolul nu a avut altceva să îi arate Mântuitorului, pe când Acesta simțea foame după 40 de zile și 40 de nopți de nemâncare, când L-a ispitit și a zis: Vezi pietrele acestea? - adică numai pietre sunt - Zi pietrelor acestora să se facă pâine dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu. Iar după aceste 40 de zile după ce a biruit pe cel viclean, Mântuitorul S-a întors iarăși în Galileea, dar nu în Nazaret, unde crescuse și unde trăise până la 30 de ani, ci S-a dus în Capernaum.

Continuare în pagina 2

Pr. Ștefan NEGREANU

Din sumar

► Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie)
pagina 3, Ioan Claudiu Moca

► Știri
pagina 4

Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gherghesenilor

Urmare din pagina 1

Acesta era o altă cetate a Galileii, adică a părții de nord a Țării Sfinte, iar față de Nazaret, care este undeva în interiorul acestei părți de nord, Capernaumul se află pe malul Mării Ghenizaretului sau a Tiberiadei. Acolo Mântuitorul avea o casă, unde a stat în cei 3 ani în care a propovăduit și a învățat, după care, la 33 de ani a pătimit moartea pe Cruce prin înfricoșătoare chinuri și patimi, a înviat și S-a înălțat la cer.

Așadar, Mântuitorul locuia în acea casă din Capernaum pe când Ioan Botezătorul L-a arătat ucenicilor săi, spunând: Iată Mielul Lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii. Când a auzit acest cuvânt, Apostolul Andrei și alții dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul au mers după Mântuitorul. Și Mântuitorul a zis: Ce căutați? Ce voriți? I-a întrebat și văzându-i că Îl urmează și că I-au zis: vrem să vedem unde locuiești, El le-a spus: veniți și veți vedea! Și L-au urmat și au mers în Capernaum, unde au stat toată ziua, spune Evanghelia.

Capernaumul era pe partea dreaptă, de vest a mării, adică în zona locuită cu cele mai multe cetăți; acolo era și Cana, și Tiberiada - o cetate mare. În partea stângă a Mării Tiberiadei, adică în partea de est, dinspre deșert, erau foarte puține cetăți, dintre care una era cea a Gherghesenilor, despre care se și spune că Mântuitorul, urcându-Se în corabie cu ucenicii Săi, a trecut de cealaltă parte a mării, adică la Gherghesenii. Trebuie menționat de asemenea că pe partea Capernaumului, adică parte dinspre vest și cea mai locuită, este și minunatul Munte al Fericirilor, unde mulțimile au stat pe iarbă și au ascultat cuvântul lui Hristos, Predica de pe munte și Fericirile; tot acolo este și locul unde Mântuitorul a înmulțit pâinile și peștii și a săturat 5000 de bărbați, în afară de femei și copii.

Pe partea aceea pustie unde era cetatea Gherghesenilor și unde a mers Mântuitorul, L-au întâmpinat doi demonizați foarte furioși. În chipul acestor demonizați, în cuvântul Evangheliei despre ei se ascund, de fapt, semnele prin care se vede stăpânirea demonică. În primul rând se spune că erau foarte furioși, toți se temeau și fugeau din calea lor, nimeni nu avea curaj să treacă pe unde stăteau ei. Se așezau pentru un timp, pentru că ei nu stăteau niciunde, erau purtați de diavol peste tot și nu aveau nici o stare. Astfel, constatăm primul simptom al acestei boli, stăpânirea demonică asupra omului, asupra sufletului și asupra minții, și anume furia sau mânia.

Între păcatele de căpetenie care stăpânesc lumea este mânia, iuțimea, supărarea, cearta, disensiunile, discordi-

ile între oameni. Acesta este un semn al prezenței și stăpânirii diavolului. Furia este ca o beție; mulți oameni care au căzut în patima aceasta a mâniei sau furiei, au spus cu groază că în momentele cele mai grele de stăpânire asupra lor a furiei și a diavolului nu își mai aduc aminte ce au spus și ce au făcut. Ce grav, să nu ne mai aducem aminte ce facem, ce spunem, atât de ocupată să fie mintea noastră, sufletul nostru de furia demonică! Prin această putere și lucrare a celui viclean se arată că, de fapt, el stăpânește viața noastră. Să nu credem că nu avem nicio legătură cu demonizarea, dacă nu facem precum cei demonizați, care nu stăteau în casă, nu mai aveau stare, nici măcar nu puteau fi ținuți legați și stăteau în gropi de morminte și în cimitire, iar unde stăteau ei, nimeni nu mai avea curaj să treacă.

Demonizarea are diferite faze. În ceea ce privește problema mâniei, Mântuitorul spune foarte clar: Vi s-a spus vouă în legea veche, să nu ucizi pe fratele tău, pentru că acesta este păcat de moarte, adică pe nimeni să nu ucidem, întrucât frate ne este tot omul; iar Eu vă spun că cine se mânie pe fratele său a și făcut ucidere de om! Acesta este cuvântul lui Hristos. Am putea să zicem că nu este chiar așa. Însă la judecată vom răspunde înaintea lui Hristos, Stăpânul Cerului și al pământului, al sufletului și al trupului nostru, că nu am luat în seamă cuvântul acesta și ne-am zis: eu mă mai mâni, dar îmi trece, sunt om de treabă. Cel care se mânie nu este om de treabă! I se pare că este! Problema este că dacă te mâni pe fratele tău l-ai și ucis în sufletul tău. Cui nu îi place cuvântul acesta înseamnă că nu Îl iubește pe Hristos și nu vrea să Îi slujească, dar nici nu va avea parte de El! Să ne ferim de mânie. Acest lucru este foarte anevoios. Singurul mod în care poți să te ferești de mânie este să te acoperi cu două stări: 1. inima înfrântă și smerită, pe care Dumnezeu nu o va urgisi și nu o va bate. Adică să ne aducem aminte pururea de Dumnezeu, să ne pese de El, să ne batem capul cu treaba aceasta, să ne dăm seama cât de mult am greșit și cât de mult am pierdut înaintea Domnului, cât de mult L-am supărat și să așteptăm mila Lui, să o cerem! Dacă vom fi cu inima înfrântă și smerită, știind cât de mult I-am greșit lui Dumnezeu, nu ne va da inima și mâna să fim mânioși pe fratele nostru, pentru că știm câtă dreptate ar avea Hristos să fie mânios pe noi, ce ar trebui să facă Dumnezeu cu noi și cât ar trebui să ne certe și să ne bată după dreptate. Dacă știm aceasta și ne-o aducem aminte, nu ne vom permite să fim mânioși pe fratele nostru.

Și chiar dacă ne vom sili să avem

starea aceasta, nu o vom putea avea dacă nu ne vom sili să avem încă un acoperământ - pururea rugăciune către Dumnezeu. Însă acest lucru nu este ușor, adică să ne silim să stăm în starea aceea de inimă înfrântă și smerită, să ne vedem păcatele, să știm cât îi datorăm lui Dumnezeu, și să nu ne permitem să ne mâniem pe fratele nostru, ci să fim mereu cu gând de rugăciune, cu inima în rugăciune. Iar dacă nu vom vrea să facem lucrul acesta, adică nu vom vrea să luăm jugul acesta al lui Hristos, adică jugul roadelor otrăvite ale păcatelor și ale mâniei care este eliberator, ne va pune diavolul alt jug și nici pe acela nu vom vrea să îl luăm, dar vom fi obligați, ne va obliga cel viclean să îl luăm, și suferința care va fi în casa noastră, în locul unde trăim, greutatea relației noastre cu ceilalți, certurile, supărările, tristețile vor fi atât de mari, încât oste-neala de a avea cugetul smerit și de a fi pururea îndatorat lui Dumnezeu și a nu ne permite să ne mâniem pe fratele nostru și gândul la rugăciune dinlăuntrul nostru, efortul acesta este nimic ca greutate față de ce vom suporta degeaba spre pieirea noastră, iar nu cu folos. Iar dacă de prima: sufăr și mă ostenesc, îmi aduc aminte de Dumnezeu, ...alții râd și se distrează, eu însă, în timpul acesta nu îmi permit să fac asta, ci mă gândesc cum să fac să îmi văd mai departe păcatele înaintea Domnului și să nu judec pe fratele meu. Iar aceasta presupune efort. Ei se distrează, tu silește-te, e greu dar este nimic ca efort față de ce dureri vei înghiți fără nici un rost după aceea când vei lua asupra ta roadele mâniei, ale cer-tei și ale supărării.

În același chip este și cu doi tineri, bărbat și femeie, care se căsătorec, dar nu lasă să se nască câți copii le dă Dumnezeu și s-au hotărât la un lucru: nu mai vreau să fac asta. Oricine se căsătorește ar trebui să pună mâna pe Sfânta Cruce și pe Evanghelie și să promită înaintea Altarului și a lui Dumnezeu, că va fi creștin, că nu se va feri să aibă copii, că va lăsa să se nască câți copii îi va da Dumnezeu, nu cu vorbe goale spuse din gură, ci adevărate și în adevăr. Iar dacă nu va vrea să facă aceasta, nu va fi bine. Așa este și cu acei tineri care, în loc să ducă crucea și să nască copii - și ce greu lucru este să naști toți copiii pe care ți-i dă Dumnezeu! - nu vor să facă asta, ci nasc unul sau doi copii sau se feresc, sau și mai rău - ucid. Pr. Arsenie Boca zice că atâtea necazuri ne va da Dumnezeu cât ar fi trebuit să îi punem pe toți la casele lor. Dacă am fi lăsat copiii să se nască și aveam greutatea nașterii lor, grijile, neliniștile, punerea lor la case, osteneala aceasta ar fi fost cu rod: adică vedeam

un rod, copiii aceștia ar fi lucrat, ar fi avut copii la rândul lor, iar toată oste-neala noastră ar fi avut un rost. Așadar, dacă vom lăsa doar doi copii să se nască, atunci vom trage cât pentru toți pe care trebuia să îi avem, dar fără rod, ci numai cu suferință.

Așa este și cu a primi, a lucra și a te sili să îți omori mânia, să fii cu cugetul la Dumnezeu. Este greu, dar cine va vrea să meargă pe drumul acesta, fericit va fi. Acela nu va zice: așa este omul, mai păcătuim, ce să faci? Nici soții nu vor zice: așa este la început - ne mai certăm. Dar dacă nu omorăm cearta aceasta cu blândețea cea dumnezeiască și cu iertarea, separația și neînțelegerile vor fi tot mai mari.

Alt simptom care arată posesia diavolului este însingurarea. Cel pe care îl chinuie diavolul și pe care îl stăpânește mândria demonică, se izolează. Mânia ne face să nu mai vrem să îi vedem pe ceilalți, suntem mândri, ne considerăm mai buni decât toți, ceilalți sunt răi și nu corespund așteptărilor noastre. Ne izolăm, casa noastră devine un mormânt, iar noi nu suntem în stare să primim pe cineva și să îi arătăm dragoste.

Un alt simptom este că nu avem stare. Ne ducem acasă, dar nu avem stare, trebuie să dăm drumul la televizor, trebuie să ne uităm pe ceva. Aceasta se vede și la copiii noștri care nu au stare, sau, cum se zice acum, sunt hiperkinetici. Însă nu ei sunt de vină, căci părinții mănâncă aguridă și copiilor li se strepezesc dinții. Fiii noștri pătinesc din cauza noastră.

Omul pe care îl stăpânește puterea demonică nu vrea să aibă legi - demonizații își rupeau lanțurile. Astfel, nimic nu îl mai leagă pe om, nici cuvântul lui Dumnezeu, nici Evanghelia, deci nu îi pasă de nimic. Se rupe bărbatul de femeia lui și umblă fără rușine cu alta pe stradă, mai merge și la părinții lui acasă și aceștia îi primesc, zicând: lasă, dragul meu, că tu ești al meu. Nu mai este rușine, s-au rupt toate legăturile care ne țineau să stăm într-un loc. Acestea toate sunt semne ale lucrării demonice.

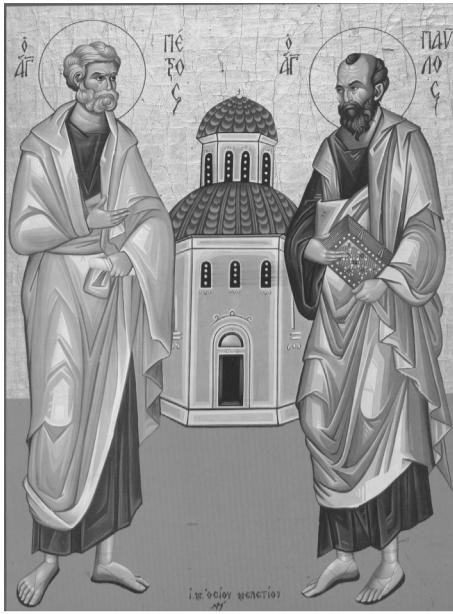
O ultimă formă a lucrării demonice este atunci când Dumnezeu este lângă tine și Îl rogi să plece. Au venit gadareni și s-au înspăimântat când și-au văzut toți porcii, mii de porci săriți în mare. Nu s-au bucurat să zică: Doamne, oamenii aceștia pe care nici nu i-am putut lega, iată-i cuminți la picioarele Mântuitorului. Aceasta nu i-a impresionat, ci i-a îngrozit. Așadar, ce face omul când îl stăpânește diavolul? Îl roagă respectuos pe Dumnezeu să plece din hotarele vieții lui, din țara lui. Iar mai apoi Îl va da afară cu forța pe Hristos.

Deci, să fim cu inima înfrântă, după cuvântul: privegheați și vă rugați. Amin.

Pe cei ce s-au arătat căpetenii ucenicilor, pe luminătorii cei mari și străluciți să-i laudăm, pe Petru și pe Pavel preînțeleptul; căci cu focul dumnezeiescului Duh luminându-se, toată negura înșelăciunii au ars. Pentru aceasta, după vrednicie, cetățeni ai împărăției celei de sus s-au făcut, și împreună-șezători pe scaunul harului. Pentru aceasta strigăm: Apostoli ai lui Hristos Dumnezeu, iertare de greșeli cereți, pentru cei ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră. (Sedealna după Polieleu Sfinților Apostoli Petru și Pavel, glas 8)

Cei ce sunteți între apostoli mai întâi pe scaun șezători și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă, pace lumii să dăruiască și sufletelor noastre mare milă. (Troparul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, glas 4)

Pe propovăduitorii cei tari și de Dumnezeu vestitori, căpeteniile ucenicilor Tai, Doamne, i-ai primit întru desfătarea bunătăților și odihnei Tale. Că chinurile acelora și moartea ai primit mai vârtos decât toată roada, Înсуți, Cel ce știi cele din inimă. (Condacul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, glas 2)



„Eu sunt un martor al patimilor lui Hristos și părtaș slavei Lui, care va fi descoperită...” (I Petru 5, 1)

Sfântul Apostol Petru era din orașul Galileii Betsaida, fiul lui Iona și frate mai mare a lui Andrei celui dintâi chemat și se numea Simon, până când Domnul i-a schimbat acest nume în Chifa sau Petru. Sfântul Apostol Petru a fost unul din cei trei învățăcei mai aleși ai Domnului, pe care i-a făcut martori ai mării Sale dumnezeiești pe Muntele Taborului și ai umilirii Sale omenești în Grădina Ghețimani. După pogorârea Sfântului Duh asupra apostolilor, Petru e cel dintâi care vestește poporului, celui uimit, pe Iisus cel răstignit. Din Ierusalim sau din Iudea a mers Petru la Antiohia, pentru ca să vestească Evanghelia; iar de aici a trecut el la Pont, Galatia, Capadocia, Bitinia și la urmă a mers la Roma. Sfântul Apostol Petru nu făcuse studii, dar cunoștea scrierea și cititul, era inteligent și pasionat în lucruri serioase. Gospodar și cinstit, sănătos și harnic se căsătorește și continuă ocupația de pescar, inițiindu-se totodată în problemele de spiritualitate națională iudaică. Așteptarea lui Mesia, l-a determinat atât pe el cât și pe fratele său Andrei să-l urmeze pe Sfântul Ioan Botezătorul în pustia Iordanului, unde ei îl cunosc pe Învățătorul lumii, pe Mântuitorul Hristos.

Primul care îl recunoaște în Iisus pe Mesia, este Andrei care apoi îl cheamă pe fratele său Petru (Piatră), care este o fire prietenoasă și receptivă la lucruri noi, se atașează ușor de Mântuitorul, rămânând cu El și însoțindu-L peste tot, fiind martor al primei sale minuni (Ioan 2, 1). Sfântul Petru face parte din acel grup de apostoli pe care Domnul i-a luat cu Sine la învierea fiicei lui Iair (Luca 8, 51), la Schimbarea la Față și în Grădina Ghețimani. El este cel care mărturisește în numele Apostolilor credința în mesianitatea și divinitatea Domnului Iisus (Matei 16,16). Petru, ca orice om cu slăbiciuni,

Sfinții Apostoli Petru și Pavel (29 iunie)

s-a îndoit de unele fapte copleșitoare, a tăiat cu sabia urechea slujitorului roman Malhus, promite că va merge la moarte cu Mântuitorul, dar se leapădă la cel mai mic interogatoriu (Matei 26, 70-74). În dimineața Învierii, el aleargă la mormântul Domnului împreună cu Ioan. Recunoscând pe Mântuitorul, se aruncă în apa mării Tiberiadei ca astfel să ajungă mai repede la Domnul Iisus Hristos, unde are loc și iertarea și repunerea în apostolat (Ioan 21, 8, 18). După Înălțarea Domnului, Sfântul Petru ia inițiativa alegerii lui Matia în locul lui Iuda trădătorul (Fapte 1, 15), iar după Pogorârea Sfântului Duh, când primește darul vorbirii în limbi, vindecă pe ologul de la templu, predică mulțimii, dar, este arestat și închis împreună cu Ioan, și apoi prin minune este eliberat (Fapte 3-4, 3), pedepsește cu puterea Sfântului Duh pe impostorii noii învățături, Anania și Safira (Fapte 5, 1-13). Apostolii îl trimit pe Apostolul Petru împreună cu Ioan în Samaria, ca să-și pună mâinile peste cei botezați de diaconul Filip, aici cercetează Bisericele precum și pe cele din Iudea și Galileea. Cu darul apostoliei vindecă în Lida pe slăbănogul Eneea, în Iope învie pe Tavita, în Cezarea, botează pe căpitanul roman Corneliu (Fapte 9, 33-41; 10; 11,1). Irod Agrippa I, îl aruncă iarăși în închisoare în anul 44, de unde scapă în mod minunat, iar în anul 49 merge la Ierusalim pentru Adunarea Apostolilor. De aici pleacă la Antiohia, în îndepărtatul Babilon, Atena, Corint, iar în anul 67 îl găsim la Roma în închisoarea Mamertină de unde este scos și el la marginea orașului și răstignit cu capul în jos, la dorința sa. „Doresc să fiu răstignit cu capul în jos, să privesc cerul care nu ne-a părăsit niciodată, să văd pe Acela care m-a iertat. El s-a răstignit pentru păcatele întregii lumi, eu sunt răstignit pentru mărturia Lui”, și astfel la 29 iunie anul 67 s-a sfârșit din viață.

Fiind cel mai în vârstă dintre apostoli și totodată cu o situație familiară mai grea, s-a bucurat de o cinstită deosebită, iar din scrierile Sfântului Apostol Petru s-au reținut în canonul Sfintei Scripturi două epistole pline de duhul frăției și al păcii, al cinstei și demnității, al comportării creștinului în viața personală, în familie și în raporturile cu semenii.

Al doilea apostol prăznuit în 29 iunie este Sfântul Apostol Pavel, care a devenit cel mai mare teolog și trăitor al creștinismului din acea vreme. Viața sa este plină de întâmplări și fapte cu adevărat dumnezeiești care copleșesc orice minte, indiferent dacă acceptă sau

nu Evanghelia. Sfântul Apostol Pavel, e cunoscut mai întâi cu numele său iudaic Saul (cel dorit), se trăgea din orașul Tars capitala provinciei Cilicia în timpul împăratului Irod. Părinții lui erau iudei înstăriți, având un atelier de țesut stoffe specifice Orientului. Saul însuși a învățat această meserie. El primește o educație bună de la părinți și frați, știa carte din familie, fiind inteligent și cu o voință deosebită, primește o instrucție și o formare religioasă solidă, după tradiția riguroasă a iudaismului. Din dorința de a ști tot despre înaintașii săi, de foarte tânăr a mers la Ierusalim, la Școala rabină a învățatului Gamaliel, unde cu o putere de asimilare neobișnuită se face cunoscut întregii adunări din Ierusalim și diaspora, cărturarilor și interpreților Legii mozaice. Locuia la o soră a lui, care era căsătorită la Ierusalim. Pe lângă cultura elenistă, el avea, din familie și cetățenia romană, era slab, firav, dar vioi și receptiv la toate, dornic să se informeze de tot ce a putut crea geniul omenirii de la început până la el în toate domeniile, dar mai ales cel religios. Prin calitățile lui sufletești, Saul era un om superior, un profund cugetător religios, gânditor adânc și vorbitor îndemnat, un foarte bun psiholog, cu un sentiment religios extrem de cald și de puternic.

Pe timpul Mântuitorului, Saul terminase studiile în orașul natal, tulburându-l noua învățătură al lui Iisus din Nazaret căruia mulțimea îi spunea Mesia, indignat de faptul că niște pescari din Galileea au cucerit sufletele multor oameni, provocând panică în toate națiunile vanstului Imperiu roman, Saul, arată un fanatism și o înfierbântare a sângelui împotriva creștinilor și apostolilor nemaîntâlnite: „Saul amenința și ucidea pe cei ce credeau în învierea lui Hristos, a împrăștiat pe ucenicii Domnului din Ierusalim, dorind desființarea comunității creștine și din Damasc (Fapte Apostolilor 8, 1-3). Fiind Saul aprins de zel înfocat pentru iudaism și de ură cumplită contra creștinismului, luă scrisori de la arhieru și călători la Damasc, ca să combată acolo pe creștini, însă darul dumnezeiesc printr-o întâmplare minunată a pus capăt zelului său celui orb. Aproape de oraș Saul este înconjurat deodată de o lumină din cer și căzând el pe pământ, auzi cuvintele: „Saule, Saule de ce mă prigonești?” Întrebând el: Cine ești tu Doamne? Primi răspunsul: „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigonești”. Pavel întrebă: „Doamne, ce voiești să faci eu?”. Domnul a zis către el: „Școală-te și intră în cetate, și îți se va spune ție ce trebuie să faci. Pentru că Pavel pierduse vederea, îl duseră bărbații care mergeau

cu el pe cale, în oraș. Aici la îndemnul Domnului îl căută învățăcelul Anania și punându-și pe el mâinile a zis: „Frate Saule, Domnul Iisus, cel ce s-a arătat ție pe calea, pe care veneai, m-a trimis, ca să vezi și să te umpli de Duh Sfânt”. Și îndată au căzut de la ochii lui ca niște solzi, și a văzut îndată, și sculându-se s-a botezat (Faptele Apostolilor 9, 1-19). Din acest moment Saul persecutorul devine deodată, Pavel propovăduitorul, trăitorul Evangheliei, prefăcându-se – cum zice Fericitul Augustin din lup în miel, din persecutor turbat într-un vestitor neobosit al Evangheliei, învățător și apostol al popoarelor. În această calitate cutreieră Sfântul Apostol Pavel mare parte a lumii cunoscute de pe atunci, vestind Evanghelia, întemeind biserici, luptându-se cu mii de pericole și cu tot felul de necazuri, persecutat de dușmanii săi înfuriați.

Pentru zelul său neobosit a fost în Roma închis de două ori, până ce în timpul închisoarei a doua a fost condamnat de împăratul Nero la moarte, tăindu-i-se capul cu sabia și câștigând în aceeași zi de 29 iunie anul 67, ca și Petru cununa nevestejită a martiriului. Hotărârea fermă de a mărturisii pe Hristos, cu riscul vieții, dovedește caracterul miraculos și irezistibil al chemării lui la apostolat. Convertirea lui n-a fost un accident patologic, o obsesie, o halucinație, o oboseală sau un efort, un șir de iluzii, ci un fapt providențial, era dezarmarea totală a celui mai periculos adversar al creștinismului și transformarea lui în cel mai mare apostol. El era sincer apărător al legii vechi, un vas ales al Domnului, era pătruns de adevărul creștin, încât nimic nu-i putea stăvilii planurile misionare, iar în clipa morții, când soarele era în amurg și sabia aproape de gât, exclama: „M-am luptat cu cinste, am păstrat credința, mi-am împlinit datoria și în cele din urmă, îmi este asigurată cununa dreptății...” sabia i-a tăiat capul, sufletul lui a mers unde dreptii se odihnesc, iar corpul său a fost aruncat în groapa comună unde nici până astăzi nu s-a aflat.

Sfântul Apostol Pavel a trecut prin multe primejdii dar, pe toate le-a înfrânt cu ajutorul darului divin. A scris mult, din acestea canonul Noului Testament a reținut 14 epistole.

Ziua morții acestor doi apostoli se serbează din timpuri străvechi ale bisericii creștine. Locurile înmormântării lor erau pentru creștini locuri sfinte de rugăciune și în aceste locuri se ridică pe timpul împăratului Constantin biserică nouă, măreață.

Ioan Claudiu MOCA

Molitve și dezlegări

Urmare din pagina 1

Aceste rugăciuni se întrebunțează numai în cazuri de excepție. Mântuitorul Hristos a dat ucenicilor Săi puterea de a lega și dezlega păcatele oamenilor (Ioan 20, 23), iar aceștia au transmis-o urmașilor lor, episcopilor și preoților. Din păcate, atât „legările”, cât și „dezlegările” ajung uneori să cunoască forme denaturate și să treacă pragul periculos al ocultismului. **Nu este bine ca pentru orice întâmplare neplăcută din viața noastră, să alergăm la aceste**

rugăciuni. Din dorința de a scăpa repede și ușor din necazurile vieții se aleargă și se apelează prea ușor la ele socotindu-le ca fiind singurele care ne-ar rezolva toate problemele sau piedicile din viață.

Biserica vine în sprijinul credincioșilor ușurând, cu harul său iertător ușurând povara blestemului. Sfântul Apostol Pavel zice în Epistola către Efeseni că: „Lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor

întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri. Pentru aceea luați toate armele lui Dumnezeu ca să puteți sta împotriva, în ziua cea rea, și toate biruindu-le să rămâneți în picioare. Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă cu platoșa dreptății, încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii, luați pavăza credinței cu care veți putea să stingeați toate săgețile cele aprinse ale vicelanului diavol. Luați coiful mântuirii și sabia Duhului care este cuvântul

lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri, și întru acestea priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții” (Efeseni 6, 12-18). Pentru vindecarea îndrăciților, pe lângă rugăciunile Bisericii se recomandă și doctorii truștești căci și ele sunt de la Dumnezeu. În încheiere să luăm aminte la cuvintele rugăciunii Tatăl nostru: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău” (Matei 6,12-13).

ȘTIRI

IPS Părinte Arhiepiscop Timotei a slujit la Catedrala Veche din Arad, cu prilejul hramului

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, în zilele de 23 și 24 iunie 2018, clericii și credincioșii Parohiei Arad-Centru, Catedrala Veche a Aradului, au sărbătorit hramul bisericii, care este „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”. Cu acest prilej, în seara zilei de ajun a sărbătorii, s-a oficiat slujba Privegherii: Vecernia cu Litie și Utrenia, după care a avut loc o procesiune, în jurul catedralei, cu icoana hramului și o părticică din moaștele Sfântului Ioan Botezătorul, aflate în vistieria catedralei.



În dimineața zilei de sărbătoare, la ora 9, s-a oficiat Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul și slujba Ceasurilor. În continuare, Chiriarul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, înconjurat de un numeros sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă, în prezența oficialităților locale, în frunte cu domnul Iustin Cionca, președintele Consiliului Județean Arad și a unui mare număr de credincioși. Din sobor au făcut parte Pr. Flavius Petcuț, protopopul Aradului, Pr. prof. Cristinel Ioja, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad, Pr. paroh Traian Micoroi, Pr. prof. Ioan Tulcan, Pr. Ioan Lazăr, Pr. Teodor Pavel, Pr. pensionar Eugen Crișan, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, Arhid. Ioan Radu, fost secretar eparhial al Arhiepiscopiei Timișoarei și diaconii Gheorghe Hodrea, Paul Orădan și Viorel Herlo.

În cuvântul de învățătură, Chiriarul arădean a vorbit despre „Primirea cuvântului dumnezeiesc” (cf. Romani 6; Matei 8), arătând în citirile scripturistice ale zilei, privind cererea sutașului împlinită în vindecarea slugii sale, întărește credința despre întreaga lucrare a lui Dumnezeu în lume, cuvântul său urmându-l sfinții, într-o comuniune pilduitoare pentru creștini, în chip aparte sfinții zilei, Sfântul Proroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava și Sfântul Ierarh Niceta de Remesiana.

La momentul rânduit, diaconii Gheorghe Hodrea, Paul-Sebastian Orădan și Viorel Herlo au fost hirotesii de către Înaltpreasfințitul Părinte Timotei întru arhidiaconi.

La finalul Sfinte Liturghii, Înaltpreasfinția Sa, a binecuvântat prinoasele aduse în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, apoi s-a oficiat îndătinatul Parastas pentru ctitorii, slujitorii și binefăcătorii Catedralei Vechi și s-au sfințit crucile ce vor fi așezate pe cele patru pridvoare de la intrarea în Catedrala Veche.

Zeci de credincioși și copii s-au împărțit cu Trup și Sângele lui Hristos.



La sfârșitul slujbei, Preacucernicul Părinte Traian-Ioan Micoroi, Parohul Catedralei Vechi, a mulțumit Înaltpreasfinției Sale pentru prezența sa la hramul Catedralei istorice a Aradului și pentru deosebita grijă pe care permanent o arată acestui locaș, slujitorilor și credincioșilor care se roagă aici. De asemenea, au fost adresate mulțumiri tuturor celor care s-au ostenit pentru organizarea hramului.

Hramul Catedralei Vechi s-a încheiat, în seara aceleiași zile, prin Taina Sfântului Maslu și Paraclisul Sfântului Ioan Botezătorul.

Răspunsurile liturgice, au fost date de cântăreții strănei Catedralei Vechi, precum și de corul de tineret al parohiei, condus de conf. univ. dr. Mircea Buta.

PS Părinte Emilian Crișanul a participat la hirotonia și instalarea Arhierelui vicar Timotei Sătmăreanul

Arhimandritul Timotei Bel a fost hirotonit episcop duminică în fața a mii de credincioși la ctitoria sa de la Scărișoara.

Sfânta Liturghie, hirotonia și instalarea noului episcop au fost prezidate de Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului care l-a îndemnat pe noul ierarh să îndeplinească „misiunea Păstorului Celui Bun cu multă râvnă”.

Arhierul vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmăreanului va purta titulatura: Preasfințitul Părinte Timotei Sătmăreanul.

Omilia din cadrul Liturghiei de hram a fost rostită de Mitropolitul Andrei al Clujului care a subliniat importanța nașterii și educației pruncilor.

„Noi trăim într-o lume care se secularizează și omenii nu sesizează cât de mare este misiunea de a duce copii pe lume și de a-i educa”, a spus ierarhul.

Pentru a evidenția cât de importantă este misiunea aceasta, Mitropolitul Clujului a făcut referire la cuvintele Sfântului Proclu al Constantinopolului care spunea că „o femeie care naște un prunc ea construiește încă o catedrală Domnului Iisus Hristos”.

După Liturghie, Preasfințitul Părinte Petroniu a citit actul patriarhal de confirmare a alegerii arhim. Timotei Bel ca Arhierul vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmăreanului, apoi Mitropolitul Andrei i-a înmănat însemnele episcopale.

În cuvântul său, Înaltpreasfințitul Părinte a vorbit despre îndatoririle episcopului și misiunea pe care o are de îndeplinit.

A reamintit de armele pe care le întrebuițează păstorul de suflete făcând referire la cuvintele Sfântul Pavel adresate efesenilor și l-a îndemnat să îndeplinească misiunea încredințată cu multă responsabilitate.

Înaltpreasfinția Sa a apreciat osteneala depusă în construirea ansamblului monahal de la Scărișoara și a numit această lucrare drept una „de excepție”.



Înaltpreasfințitul Părinte Andrei a citat dintr-o poezie a lui Tudor Arghezi pentru a evidenția efortul depus de noul arhieru în ctitoria sa: „Altarul ca să fie și pietrele să ție, cer inima și viața zidite-n temelie”.



„Dumnezeu să îi ajute Preasfințitului Părinte Timotei ca punându-și sufletul și viața în zidirea duhovnicească a Bisericii să vadă și roadele bogate care să-i aducă satisfacție sufletească” a spus Înaltpreasfinția Sa.

În cuvântul rostit cu prilejul instalării ca arhieru, Preasfințitul Părinte Timotei Sătmăreanul a citat din cuvintele Sfântului Apostol Pavel. „Copleșit de această chemare și eu exclam: Iată fac voia ta Dumnezeule!”

„Cer nu să mă ajute să înțeleg vreodată chemarea pe care mi-a făcut-o, ci să mă ajute să o pot îndeplini și să mă arăt vrednic de cinstea la care m-a chemat” a subliniat Preasfinția Sa.

„M-am străduit să fiu în toată slujirea mea unul care unește și nu unul care dezbină. Așa voi face și de acum încolo. Nu voi încerca să scriu altă istorie decât cea scrisă de strămoșii noștri aproape întotdeauna cu prețul vieții și al demnității. Pe aceasta trebuie să o respectăm toți. Istoria cea adevărată are un singur adevăr în ea, acela al credinței și al respectului față de pământul strămoșesc. Pe aceasta o voi sluji și în noua mea demnitate de episcop”, a spus ierarhul.

Preasfințitul Părinte Iustin a numit acest moment drept „un dar pentru Sătmărean de centenar, un dar pentru poporul lui Dumnezeu, pentru cler și credincioși”.

Ierarhul a evidențiat faptul că „arhieria este o cruce deloc ușoară” și a făcut referire la misiunea care le stă înaintea.

De astăzi înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, suntem doi (în această misiune n.r.); Eu nu –i mai sunt părinte, îi sunt un frate mai mare. Îi voi fi un frate adevărat și vom trage împreună la același jug cum am tras cu Înaltpreasfințitul Justinian arătând icoana unei slujiri jertfelnice, nu a unei slujiri relaxate.

Preasfințitul Părinte Timotei Sătmăreanul a fost ales în această demnitate de Sfântul Sinod în ședința de lucru din 24 mai 2018, îndeplinind până la acel moment funcția de exarh al Mănăstirilor din Episcopia Maramureșului și Sătmăreanului.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad

Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com

Tipărit la Poudique srl Arad.

ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu

Costul unui abonament este de 50 lei anual.